

въ едно и също време, значи да се лишиш и отъ двѣтѣ. Тишината и спокойствието не се намиратъ въ дадения часъ; тѣзи добрини сж слѣдствие на навикътъ. За да се наслаждавашъ отъ семейството, трѣбва да живѣешъ въ него, да приемешъ неговитѣ вериги. *Cella continuata dulcescit*, келията ни става приятна като живѣемъ въ нея. Семейството е робство; не казвамъ това за да го унижжъ, но за да го въздигнжъ, то е едно благородно робство гдѣто всякой всякому е длъженъ. Самия авторитетъ дѣлото на когото защитаваме, защото у него стои спасението на семейството, не е нищо друго освѣнъ робство, и лозинката на семейството може да бжде хубавото и свято изрѣчение: Не съмъ дошълъ да ми служжтъ, но да служжъ. Любовта, споредъ учението на великитѣ мистици (защото началата които управляватъ божественната любовъ може да се приложжтъ и на човѣческата любовъ), любовта не е наемна: ако ти иска възнаграждение, нѣма да го получи; тя живѣе съ жертви, тя е цѣла цѣлниничка прѣдадена на любимий прѣдметъ, и понеже любовта е взаимна, всякой получава толкова колкото дава: освѣнъ честъта и добродѣтелята, любовта не запазва нищо за себе си, тя е бесплатна, бѣдна, гола. Ето що е любовъ или по добръ ето къмъ какво трѣбва тя да ламти: защото въ тия мъчни условия въ които ни е поставило човѣческото естество, ние сме принудени да слазиме отъ идеялното къмъ дѣйствителното и отъ непоколебимостъта на началата къмъ згодноститѣ на приложимото.